

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Heleny Nutilové a soudců JUDr. Terezy Kučerové a Mgr. et Mgr. Bc. Petra Jiříka ve věci

žalobkyně: **M. K.**
bytem
zastoupené JUDr. Jaroslavou Krybusovou, advokátkou
se sídlem Hroznová 470/13, 370 01 České Budějovice

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2023 č. j. 3891/23/5200-10423-711507

takto:

I. Žaloba se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje B. S.

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o jejím odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2016, kterým byla žalobkyni doměřena daň ve výši 214 890 Kč, doměřena daňová ztráta ve výši – 8 311 Kč a stanovena povinnost uhradit penále z částky doměřené daně a doměřené daňové ztráty ve výši 43 061 Kč a o odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2017, kterým byla žalobkyni doměřena daň ve výši 140 625 Kč a stanovena povinnost uhradit penále z částky doměřené daně ve výši 28 125 Kč tak, že odvolání proti těmto rozhodnutím Finančního úřadu pro Jihočeský kraj ze dne 23. 10. 2020 bylo potvrzeno a odvolání zamítnuto.
2. Dne 6. 5. 2019 byla u žalobkyně zahájena daňová kontrola daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2016 a 2017, kdy v kontrolovaných zdaňovacích obdobích dosahovala žalobkyně příjmů ze závislé činnosti dle § 6 zákona o daních z příjmů a příjmů z nájmu dle § 9 zákona o daních z příjmů. Správce daně zjistil, že žalobkyně provedla v roce 2016 hotovostní vklady v souhrnné výši 1 520 000 Kč a v roce 2017 hotovostní vklady v souhrnné výši 900 000 Kč, přičemž výše těchto finančních prostředků vložených žalobkyní v hotovosti na její bankovní účty nekorrespondovala s výši příjmů, kterou žalobkyně deklarovala v podaných daňových přiznáních k dani z příjmů fyzických osob za příslušná zdaňovací období. Správce daně na základě daňové kontroly dospěl k závěru, že v případě částek vložených subjektem na jeho bankovní účty se jedná o příjem dle ustanovení § 10 zákona o daních z příjmů, neboť žalobkyně neprokázala, že se jednalo o příjmy, které byly zdaněny nebo od daně osvobozeny, nebo které nebyly předmětem daně dle § 3, § 4 a násl. zákona o daních z příjmů. Pokud se jedná o příjmy z nájmu, tak správce daně dospěl k závěru, že žalobkyně do těchto příjmů nezahrnula všechny přijaté příjmy v důsledku čehož vykázala nižší základ daně a nižší daňovou povinnost, proto ve zdaňovacím období roku 2016 došlo také ke snížení výdajů uplatněných žalobkyní u příjmů dle ustanovení § 9 zákona o daních z příjmů. Toto kontrolní zjištění žalobkyně nerozporovala.
3. V rámci daňové kontroly správce daně žalobkyni vyzval k prokázání skutečností, které byly uvedeny ve výzvě, zejména, aby prokázala, že základ daně z nájmu byl za zdaňovací období stanoven ve správné výši a dále, že finanční prostředky, které byly v hotovosti vloženy na účty žalobkyně, byly příjmy, které byly zdaněny nebo které byly od daně osvobozeny nebo které nebyly předmětem daně dle § 3 a § 4 a násl. zákona o daních z příjmů.
4. Daňová kontrola byl ukončena dne 13. 10. 2020 s tím, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno, neprokázala, že finanční částky, které vložila na bankovní účty v hotovosti, jsou příjmy zdaněné nebo od daně osvobozené.

5. Proti vydaným dodatečným platebním výměrům žalobkyně podala odvolání, o kterém bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím tak, že odvolání bylo jako nedůvodné zamítnuto a napadené platební výměry byly potvrzeny.

II. Stručný obsah žaloby

6. Žalobkyně v žalobě zejména namítá, že unesla důkazní břemeno a prokázala o jaké příjmy se v případě finančních prostředků, které vložila v hotovosti na účet, jedná. Nesouhlasí se závěrem, že tyto finanční prostředky nekorespondují s výší jejích příjmů. Žalobkyně má za to, že prokázala, že peněžní prostředky nepocházejí ze zkrácení daně, či z nezdaněných příjmů a jsou legálního původu. Peníze získala žalobkyně od své majetné rodiny na Ukrajině, přičemž opatřila doklady, aby správci daně prokázala, že veškerý hmotný i nehmotný majetek po rodičích na Ukrajině zdědila. Stejně tak dalšími důkazy prokázala, že její první manžel i rodiče zemřeli.
7. Žalobkyně má za to, že žalovaný neunesl své důkazní břemeno a nesprávně vyhodnotil neunesení důkazní povinnosti žalobkyně.
8. Žalovaný porušil základní zásady správy daní, neboť nesprávně hodnotil důkazní prostředky, které byly jím hodnoceny výlučně v její neprospěch, proto žalovaný nezjistil správně skutkový stav a nestanovil daň v souladu s § 1 odst. 2 daňového řádu.
9. Dále žalobkyně v žalobě uvádí, že nedošlo ke správnému zjištění a stanovení daně, neboť žalovaný věc oznámil na Policii České republiky, žalobkyně byla pozvána k podání vysvětlení dne 21. 6. 2021, ovšem o výsledku šetření nebyla vyrozuměna. Správce daně byl o výsledku řízení jistě vyrozuměn, přesto se v daňovém řízení o šetření policie správce daně nezmiňuje.
10. Podle žalobkyně správce daně nehodnotil společné jmění manželů a kontroloval příjmy pouze za 2 roky před vkladem finančních prostředků na účet, přestože se jednalo o celoživotní finanční prostředky rodiny. První manžel žalobkyně zemřel v roce 1994 a žalobkyně se do České republiky přestěhovala v roce 1998 a následující rok se podruhé provdala. Správce daně tak zcela pomíjí finanční prostředky za sedmáct let. Druhý manžel žalobkyně J. P. zemřel 27. 2. 2021, ten disponoval dostatkem finančních prostředků, aby mohl provádět finanční vklady, což nebylo nijak hodnoceno správcem daně.
11. Správce daně nezohlednil, že žalobkyně nebyla zatížena žádnou povinností shromažďovat důkazní prostředky, neboť se nejedná o daňové řízení z titulu podnikatelské činnosti. Žalobkyně nemůže prokázat původ finančních prostředků, které uložila do peněžního ústavu, ale s přijatelnou mírou pravděpodobností původ těchto finančních prostředků prokázala, proto navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah napadeného rozhodnutí. Zcela odmítl námitku žalobkyně, že neunesl důkazní břemeno. K námitce žalobkyně, která se neztotožňuje s rozložením důkazního břemene v daňovém řízení, ačkoliv jí bylo žalovaným predestřeno a požaduje, aby žalovaný prokázal opak tvrzení žalobkyně, tedy že finanční prostředky byly z krácení daní či se jednalo o prostředky již nezdaněné. Žalovaný uvedl, že takto důkazní břemeno nestojí. V souvislosti s tím žalovaný pak odkázal na rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2021 č. j. 5 Afs 256/2020 – 48, dle něhož není povinností správce daně

prokazovat, že částky zjištěné na bankovních účtech daňového subjektu byly příjmem daňového subjektu, který podléhá dani z příjmu, respektive prokázat to, jaké dani tyto příjmy podléhají, zda jde o příjmy osvobozené či dani nepodléhající. Tato povinnost naopak svědčí žalobkyni. Žalobkyně k výzvě správce daně uvedla, že zdělila na základě závěti veškerý hmotný a nehmotný majetek po svých rodičích a že jde tedy o vklady finančních prostředků osvobozených od daně. Na prokázání tohoto tvrzení předložila úřední překlady závětí svých rodičů přeložených z ukrajinského jazyka. Předložené závěti ovšem dokládají výlučně vůli toho, kdo je sepsal, jak má být s jeho majetkem pro případ smrti naloženo, a proto tyto listiny neprokázaly, že sepisující osoba skutečně zemřela a jaký majetek byl konkrétní osobě po jejím úmrtí skutečně odkázán. Po kontrolním zjištění předložila žalobkyně úmrtní listy rodičů a dokumenty z katastrálního úřadu, nicméně z těchto úmrtních listů vyplynulo, že matka žalobkyně zemřela dne 25. 8. 2018 a její otec zemřel dne 5. 1. 2017. K úmrtí matky žalobkyně tedy došlo až po uplynutí zdaňovacích období roku 2016 a 2017, a proto správce daně poukázal na to, že žalobkyně nemohla nakládat s majetkem, který byl předmětem dědictví, tj. využít majetek z dědictví pro provedení hotovostních vkladů již v roce 2016 a 2017. Pokud jde o úmrtí otce žalobkyně tak k tomu došlo až po uplynutí zdaňovacího období roku 2016, proto i tento majetek z dědictví po otci nemohla žalobkyně využít pro provedení hotovostních vkladů již v roce 2016. Proto ve vztahu ke zdaňovacímu období roku 2017 žalovaný uvedl, že doložené důkazní prostředky neosvědčily, jaká byla hodnota skutečně zděděného majetku po otci žalobkyně a rovněž z nich nevyplývalo, kdy žalobkyně případně majetek skutečně zdělila a mohla s ním fakticky disponovat. Rovněž dokumenty z katastrálního úřadu neprokázaly, že žalobkyně uvedené nemovité věci také následně nabyla v dědickém řízení, a ani jaká byla jejich hodnota a že případný příjem vzniklý například z prodeje předmětných nemovitých věcí následně použila pro provedení hotovostních vkladů. Proto žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyně neprokázala předložením důkazních prostředků, že unesla své důkazní břemeno.

13. Žalovaný odmítl, že by porušil základní zásady správy daní, neboť byly jím plně respektovány. Rovněž i v případě hodnocení důkazních prostředků žalovaný postupoval zcela v souladu s § 8 daňového řádu, kdy důkazní prostředky byly hodnoceny v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů. Nesouhlas žalobkyně se závěry uvedenými žalovaným v daňovém řízení nezakládá porušení základních zásad správy daní. Žalovaný rovněž odmítl tvrzení, že by nedostatečně zjistil skutkový stav.
14. Žalovanému je známo z úřední činnosti, že žalobkyně byla vyšetřována Policií ČR, ovšem šetření policie a řízení správce daně jsou na sobě zcela nezávislé a jsou postavena na jiných zásadách a sledují rozdílné cíle.
15. Žalovaný dále poukázal na to, že žalobkyně byla nekonzistentní ve svých tvrzeních, neboť při jednání dne 13. 6. 2019 uváděla ohledně hotovostních vkladů v roce 2016 v souhrnné výši 1 520 000 Kč, že se jednalo o osobní úspory žalobkyně, které šetřila celý život a v případě vkladů v roce 2017 v souhrnné výši 900 000 Kč bylo jí uvedeno, že částku 850 000 Kč měla od svých rodičů a 50 000 Kč byly její úspory. V odpovědi na výzvu pak žalobkyně uváděla, že finanční prostředky zdělila na základě závěti po svých rodičích, když i po seznámení s výsledkem kontrolního zjištění uváděla, že z dědického řízení získala dostatek finančních prostředků. Následně pak jí bylo tvrzeno, že se jedná o úspory z druhého manželství, které trvalo 17 let s J. P., ovšem tyto úspory z manželství pouze tvrdila, tato tvá tvrzení ničím neprokázala a neunesla proto důkazní břemeno. Jako důkaz předložila pouze úmrtní list prvního manžela. Dle žalovaného žalobkyně nepředložila, tak žádný důkazní prostředek,

kterým by prokázala, že její dřívější majetková situace byla značně odlišná od té, kterou deklarovala v podaných daňových přiznáních za zdaňovací období roku 2016 a 2017 a že právě díky tomu byla schopna vytvořit úspory dosahující celkem 2 420 00 Kč.

16. Žalovaný přisvědčil tomu, že žalobkyně není podnikatelem a nemá povinnost vést daňovou evidenci, popřípadě účetnictví. Tato skutečnost jí ovšem nezabavuje důkazní povinnosti ve smyslu § 92 odst. 3 daňového řádu. Žalobkyně nemohla být schopna ze svého tvrzeného příjmu v příslušných zdaňovacích obdobích generovat částky, které vložila na své bankovní účty, neboť vkládané peněžní prostředky značně převýšily základ daně, proto byla žalobkyně vyzvána k odstranění pochybností, kdy u žalobkyně vznikla tak povinnost tvrdit a prokázat odkud tyto příjmy pocházejí, ze situace, kdy žalobkyně začala vkládat na své bankovní účty finanční prostředky v rádech statisíců Kč.
17. Žalovaný navrhoval, aby důkazní prostředky byly odmítnuty, neboť dokazováním se správním spisem neprovádí. V případě výzvy k podání vysvětlení policie žalovaný uvedl, že tento důkazní prostředek nebyl po celou dobu vedeného řízení žalobkyní předložen, proto by měl krajský soud tento návrh odmítnout, neboť daňové a trestní řízení jsou řízeními na sobě nezávislými.

IV. Právní hodnocení krajského soudu

18. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích daných žalobními body dle § 75 odst. 2 s. ř. s. a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Podle § 92 odst. 2 daňového řádu je správce daně zavázán zjistit skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daně co nejúplněji, přičemž není vázán jen návrhy daňových subjektů. Z toho plyne, že se zde dostává do zásady projednací, kdy má daňový subjekt právo k prokázání svých tvrzení navrhnout důkazní prostředky, avšak současně není dokazování omezeno pouze na důkazní návrhy daňového subjektu. Při dokazování podle daňového řádu se tedy neuplatní zásada vyšetřovací (srov. rozsudek NSS č. j. 4 Afs 282/2019 ze dne 14. 12. 2019).
20. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu je důkazní povinnost daňového subjektu upravena tak, že daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. V daném případě žalobkyně v daňovém přiznání vykázala pouze příjmy ze závislé činnosti a rovněž i příjem z pronájmu. Za takové situace bylo na správci daně, zda daňové přiznání relevantními důkazy zpochybní, neboť podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu musí prokázat existenci skutečností vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetních záznamů a důkazních prostředků uplatněných účastníkem řízení. V případě žalobkyně vznikla důvodná pochybnost u správce daně, ohledně úplnosti daňového přiznání, neboť žalobkyně vložila na svůj bankovní účet značné finanční prostředky. Tuto skutečnost žalobkyně ani nerozporuje, jestliže vykázala v daňovém přiznání pouze příjmy ze závislé činnosti a dále příjmy z pronájmu bytu. Z daňového přiznání nevyplývalo, že by žalobkyně byla schopná ze svého tvrzeného příjmu ze závislé činnosti generovat částky, které byly vkládány. Tento správcem daně zjištěný rozpor mezi výší deklarovaných příjmů a výší vkládaných finančních

částek na bankovní účty žalobkyně vedl k důvodným a vážným pochybnostem o správnosti a úplnosti daňového přiznání.

21. Soud poukazuje na to, že z § 92 odst. 3 daňového řádu vyplývá, že daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení. V tomto případě tedy správce daně oprávněně vyjádřil pochybnosti o tvrzení daňového subjektu, a proto bylo povinností žalobkyně tvrzené skutečnosti prokázat. Vznikla-li tedy pochybnost o úplnosti tvrzení uváděných žalobkyní v daňovém přiznání, v tom případě správce daně přenesl správně na daňový subjekt důkazní břemeno ve vztahu ke skutečnostem, které daňový subjekt sice netvrdil, ale u nichž pochybnost vyvstala a které daňový subjekt tvrdit měl.
22. V daném případě žalobkyně zpochybňuje rozložení důkazního břemene v daňovém řízení. Správce daně ve výzvě řádně vysvětlil, na čem jsou jeho pochybnosti založeny, neboť získal informace o tom, že žalobkyně vložila na bankovní účet finanční prostředky, které neuvedla v daňovém přiznání. Na uvedenou výzvu žalobkyně reagovala a uvedla, že finanční prostředky zdědila na základě závěti, kdy veškerý hmotný i nehmotný majetek zdědila po svých rodičích. Proto se jedná podle žalobkyně o vklady, které jsou osvobozeny od daně z příjmů. Jako důkaz předložila závěti svých rodičů, které byly přeloženy z ukrajinského jazyka do jazyka českého. Z těchto závětí však pouze vyplývá vůle toho, kdo ji sepsal, jak má být s jeho majetkem pro případ smrti naloženo, proto byl žalovaným učiněn správný závěr, že tyto závěti neprokázaly, že sepisující osoba zemřela a jaký konkrétní majetek žalobkyně po úmrtí skutečně zdědila. Žalobkyně po seznámení s výsledky kontrolního zjištění dodatečně předložila úmrtní list svého otce, který zemřel dne 5. 1. 2017 a úmrtní list matky, zemřelé dne 25. 8. 2018. Z toho vyplývá, že k úmrtí její matky došlo až po uplynutí zdaňovacího období roku 2016 a 2017, který je předmětem tohoto řízení, z čehož vyplývá, že žalobkyně v těchto zdaňovacích obdobích nemohla nakládat s majetkem, který byl předmětem dědictví po její matce a využít tak majetek z dědictví pro provedení hotovostních vkladů. Pokud jde o úmrtí otce, zemřelého dne 5. 1. 2017, pak z toho vyplývá, že žalobkyně nemohla využít majetek z dědictví pro provedení hotovostních vkladů v roce 2016. Pokud jde o zdaňovací období roku 2017, rovněž žalobkyně tímto úmrtním listem neosvědčila, jaká byla hodnota skutečně zděděného majetku po jejím otci. Rovněž ze závěti otce nevyplývá, zda a kdy žalobkyně majetek zdědila a mohla s ním fakticky disponovat. Dále žalobkyně doložila výpisy z katastrálního úřadu z roku 2011 a 2012, ovšem z těchto listinných důkazů pouze vyplývá, že rodiče žalobkyně byli vlastníky konkrétních nemovitostí na Ukrajině. Těmito listinami z katastru ovšem žalobkyně nedokazuje, že tyto nemovitosti následně nabyta v dědickém řízení. Takový důkaz nepředložila. Proto je správný závěr správce daně, že těmito důkazy žalobkyně neprokázala, že se v případě předmětných vkladů jednalo o příjem od daně osvobozený.
23. V souvislosti s tím odkazuje soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2021 č. j. 5 Afs 256/2020-48, dle něhož není povinností správce daně prokazovat, že částky zjištěné na bankovních účtech daňového subjektu byly příjmem daňového subjektu, který podléhá dani z příjmů, respektive prokázat to, jaké dani tyto příjmy podléhají, či zda jde o příjmy osvobozené či dani nepodléhající. Tato povinnost naopak svědčí právě daňovému subjektu.
24. Rovněž Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 5 Afs 15/2015-38, konstatoval, že požadavek správce daně, aby daňový subjekt prokázal, zda finanční prostředky byly zdaněny, popřípadě nejsou předmětem daně z příjmů, nebo jsou od daně z příjmů osvobozeny, je zcela legitimní.

Shodu s prvopisem potvrzuje B. S.

25. Proto je zcela nedůvodná námitka žalobkyně, že povinnost prokazovat skutečnosti v daňovém řízení nemůže být bezbřehá, a že by měla být tato povinnost omezena. V daném případě byla žalobkyně řádně vyzvána k prokázání skutečností, když na základě této výzvy byla povinna tyto bankovní vklady prokázat, neboť tím bylo přesunuto důkazní břemeno na žalobkyni, když její povinností bylo předložením dalších důkazů tyto pochybnosti správce daně rozptýlit. V daném případě se nejedná o bezbřehé prokazování skutečností, neboť povinností žalobkyně bylo prokázat pouze bankovní vklady, které byly jí učiněny na bankovní účet. Žalobkyně však předložila takové důkazní prostředky, které v žádném případě ani s dostatečnou mírou pravděpodobností neprokazují, že by se jednalo o příjmy od daně osvobozené. Proto nelze hovořit o bezbřehosti ze strany správce daně.
26. Zcela nedůvodná je i námitka, že ze strany správce došlo k porušení základních zásad správy daní, a to zejména ustanovení § 1 odst. 2 daňového řádu a rovněž § 8 daňového řádu. Soud má za to, že bylo postupováno správně při hodnocení důkazních prostředků. Z hodnocení důkazů nevyplývá, že by byly hodnoceny v neprospěch žalobkyně, jestliže předložila takové listinné důkazy, ze kterých vyplývá, že se ani netýkají rozhodného zdaňovacího období, jak bylo vysvětleno shora. Postup správce daně i žalovaného byl správný v souladu s § 1 odst. 2 daňového řádu, jehož cílem bylo správné zjištění a stanovení daně a zabezpečení její úhrady. K uvedené výhradě soud rovněž poznamenává, že tato námitka je natolik obecná, že soudu nezbývá, než rovněž na ni obecně reagovat.
27. K výhradě žalobkyně, že ani šetřením policie nebylo zjištěno, že by uvedené vklady finančních prostředků měly zdroj v krácení či nezdanění příjmů, soud uvádí, že předmět a kritéria daňového a trestního řízení jsou zcela odlišná, neboť se jedná o specifická řízení s odlišně pojatým rozložením důkazního břemene a s odlišnými cíli. V případě daňového řízení jde o správné a úplné zjištění stanovení a splnění daňových povinností, oproti tomu v případě trestního řízení jde o zjištění, zda byla spáchána trestná činnost a jaká je adekvátní sankce. Při správě daní se neuplatňuje zásada vyhledávací, tak jako v trestním právu, což odpovídá faktu, že důkazní břemeno ohledně výše daně nenese stát, nýbrž daňový subjekt. Primární iniciativa totiž přísluší daňovému subjektu, který v procesu dokazování vedeném správcem daně musí své břemeno unést. Neprokázání skutku v trestním řízení pak vede ke zproštění obžaloby. Oproti tomu v daňovém řízení neprokázání tvrzených skutečností ovlivňuje daňovou povinnost. V daném případě bylo předmětem daňového řízení správné zjištění a stanovení daně a je tedy zcela nerozhodné, jaká zjištění byla učiněna šetřením Policie ČR.
28. Soud poznamenává, že tato námitka byla žalobkyní vznesena až v žalobě, proto v napadeném rozhodnutí se tímto návrhem na zohlednění trestního řízení správce daně, rovněž tak i žalovaný nezabýval. Žalobkyně v žalobě navrhovala, aby byl proveden důkaz výzvou k podání vysvětlení č. j. KRPC 128573-20/TČ-2020-020181, který byl současně se žalobou předložen. Tento návrh na doplnění dokazování soud odmítl, neboť touto výzvou nelze prokázat, že finanční prostředky, které žalobkyně vložila na účty v roce 2016 a 2017, byly příjmy, které byly zdaněny, nebo které byly od daně osvobozeny.
29. Žalobkyně namítá, že nebylo hodnoceno společné jmění manželů a byly zcela pomíjeny finanční prostředky za 17 let. Žalovaný kontroloval pouze příjmy za dva roky před vkladem finančních prostředků na účet, přestože se jednalo o celoživotní prostředky rodiny, kdy první manžel žalobkyně zemřel v roce 1994 a žalobkyně se následně podruhé provdala, přičemž do ČR se přestěhovala v roce 1998. K této výhradě soud poznamenává, že žalobkyně tato tvrzení žádným důkazem neprokazuje, jedná se pouze o její tvrzení. V souvislosti s tím

je nutno poukázat na to, že dne 13. 6. 2019 při ústním jednání bylo jí tvrzeno, že v případě hotovostních vkladů v roce 2016 ve výši 1 520 000 Kč se jednalo o osobní úspory žalobkyně, v případě hotovostních vkladů v roce 2017 ve výši 900 000 se jednalo o její úspory ve výši 50 000 Kč, částku 850 000 žalobkyně měla obdržet od svých rodičů. V odpovědi na výzvu pak žalobkyně uváděla, že se v obou letech jednalo o vklad finančních prostředků osvobozených od daně, neboť žalobkyně zdědila na základě závěti veškerý hmotný i nehmotný majetek po svých rodičích. Po seznámení s výsledkem kontrolního zjištění uváděla, že z dědického řízení získala žalobkyně dostatek finančních prostředků osvobozených od daně a v odvolání uvádí, že jde o úspory z majetku ve společném jmění manželů, proto mohla pak provést vklady předmětných finančních prostředků. Tvrzení, že měla úspory z manželství, však žalobkyně ničím neprokázala, proto byl správně učiněn závěr žalovaným, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno, neboť za účelem prokázání těchto vkladů předložila pouze úmrtní list prvního manžela, což pouze osvědčuje úmrtí.

30. Zcela nepřipadný je odkaz žalobkyně, že její manžel disponoval s dostatečným majetkem, proto mohla provádět peněžní vklady, neboť se nejednalo o vklady v hotovosti učiněné žalobkyní, ale o finanční prostředky manžela žalobkyně, které byly poukázány na účet žalobkyně společností Aktiva management s. r. o. v souvislosti s dražbou. Tato částka 500 000 Kč byla vyplacena z důvodu vrácení složené dražební jistoty, která byla složena v rámci dražby dne 31. 5. 2017, a to J. P., která byla následně dle pokynu manžela žalobkyně vrácena na její účet. Uvedené finanční prostředky tedy neovlivňují základ daně. Není žádná souvislost mezi provedenými hotovostními vklady žalobkyně a touto částkou poukázanou na účet žalobkyně na pokyn jejího manžela.
31. Lze přisvěčit žalobkyni, že v daném případě se nejedná o daňové řízení z titulu podnikatelské činnosti, a že tedy žalobkyně nemá povinnost vést evidenci, eventuálně účetnictví. V případě, že u správce daně vznikly pochybnosti, zda žalobkyně byla schopna ze svého tvrzeného příjmu v příslušných zdaňovacích obdobích generovat finanční prostředky, které vložila na své bankovní účty a následně byla jím vydána i výzva k odstranění vzniklých pochybností, pak na žalobkyni bylo původ těchto finančních prostředků, které na své účty vložila, prokázat.

V. Závěr a náklady řízení

32. Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žaloba důvodná není, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. V případě procesně úspěšného žalovaného nebylo zjištěno, že by vynaložil náklady nad rámec své běžné činnosti, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.
34. Soud rozhodl rozsudkem bez jednání, neboť účastníci projeví s takovým procesním postupem souhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

České Budějovice 25. července 2023

Mgr. Helena Nutilová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje B. S.